

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

NOTA DEL DÍA

L' obertura dels Tribunals.

VERITATS AMARGAS

ASSEGURAN que 'l govern de Madrid ho fa tant bé, y principalment lo general Azcárraga. Fins de Alemanya suposan que ha rebut felicitacions ab motiu de la movilizació de las tropas que s' han enviat á Cuba. En la terra de 'n Moltke, es á dir, en lo país clássich de la previsió y de l' estrategia 'ns admiran y 'ns aplaudeixen.

Enorgullimnos, y després de inflarnos tot lo que poguem, caemnos á jeure.

No volém disputar al general Azcárraga 'l mérit que puga haver contret posant al altre part del Atlántich 75,000 homes dintre de un plaso perentori, ab ordre, ab método, ab facilitat, sense aturrullarse, tal com si mognés los peóns de un tablero de ajedrez. Dirém encare mes: lo general Azcárraga comparat ab lo general Lopez Dominguez que vá tenir al sèn càrrech l' envió de las tropas á Melilla, 'ns fá l' efecte de una àguila comparada ab un canari.

Pero, en rigor, l' actual ministre de la Guerra, no fá més que cenyirse al estricto cumpliment del sèn deber, al organisar los recursos que 'l país li proporciona. Lo país li entrega tot: homes, diners y ordre: en aquest punt lo país dona probas de una paciència inagotable.

Y aixó que n' hi ha casi per pèrdrela.

Se vá dir al principi dels aconteixements de Cuba que la insurrecció no tenia la més mínima importància. Los sublevats mes que insurrectes y partidaris de una causa política, eran bandolers que buscavan la perduda. La perturbació per ells ocasionada era joch de pocas taulas, y s' havia de acabar en quatre dias.

Desde llavors se 'ns han anat propinant las impresions pesimistas en proporció creixent. Avants las preniam ab gotas, després á culleradas, mes tart á vasos; avuy ens las fican al cos á ampollas... y jo temo que al últim haurém de xarruparlas á garrafas y totas de un trago.

Las petitas dosis de amargura se han anat convertint en grans cantitats de fel y vinagre, que cap més país del mon, sino 'l nostre, seria capás de tragárselas sense fer escarafalls.

La insurrecció lluny de minvar endeix. Cenyida en un principi al departament oriental, s' extén avuy y campa per la majoria de las provincias de la isla. Las expedicions filibusteras abordan sense grans dificultats en aquellas costas. Y 'ls Estats Units, ahont lo laborantisme treballa á la descarada, en lloch de las justas queixas y de las protestas enérgicas del nostre govern, reben indemnizacions com la de 'n Mora y satisfaccions humillants com las provocadas pel succés de l' Alliance.

Y aquí s' presenta un nou contrast. Un país com el nostre plé de abnegacions, disposat á acceptar tots los sacrificis, pródich de la seva sanch y dels seus candals, contrasta ab un govern debil, impotent, cautelós, sense iniciativa, ni energia, que ab sols haver embarcat 75,000 soldats, ja s' figura que ho ha fet tot, y que s' desmaya de gust ab lo sabó que li donan els alemanys.

Los 75,000 homes han arribat á Cuba. Allá s' troban reunits ab los qu' existian ja, formant tots plegats un contingent que s' aproxima al número de 100,000.

Cent mil soldats son soldats. Y á pesar de tot, diguem ab la má al cor ofegant tota protesta qu' en aquests moments podria ser taxada de anti-patriótica ¿se 'ls ven á n' aquests 100 000 homes? ¿Ahont se troban? ¿Quinas mostrars donan de la seva activitat? ¿Quina acció enérgica y decisiva exerceixen contra 'ls insurrectes?

Del sèn heroisme no pot duptarse'n: son espanyols y basta.

Tot sovint se reben noticias de petits combats entre destacaments migrats y partidas de insurrectes. Los soldats espanyols lluytan ab indomable valor un contra trenta: arrostran la mort ab gran impavides: a'gunas vegadas dispersan á las partidas y las posan en fuga, may siga sino de moment; y en tots aquests combats se cubreixen de gloria; pero ¿y qué més?

La insurrecció lluny de disminuir, va en augment, y 'l cop decisiu que tothom espera ab ansia, ni s' executa, ni s' preven encare.

Ab lo sistema d' engrunar las forssas, y d' escamparlas que s' ha seguit fins ara, es molt fácil que tinguem insurrecció fins al dia del judici. No s' han de

tenir grans coneixements estratègichs pera formar-se aquest judici desfavorable. Usant de una comparació vulgar, se pot dir que la guerra, en aquesta forma, equival á donar á las gallinas las fullas de col trinxadas, perque las espicossin ab mes comoditat.

¿Y es aquest l' únich plan que tenen los directores de la campanya?

Llavoras preparémnos pera fer efectius nous sacrificis, que han de resultar tant ó més estérils que 's qu' hém vingut realisant fins ara.

Ja s' diu que la guerra que havia de ser acabada á últims d' any, no podrà terminar fins després de la primavera del vinent.

Ja s' assegura que ab los 100 000 homes existents á Cuba no n' hi ha prou, y que 'l govern está disposat á enviarhi altres 100,000.

Se parla ademés de certas diferencias de criteri entre 'ls ministres y 'l general en jefe de la campanya. ¿Qué hi ha de tot aixó?

Lo país que tant se sacrifica té un dret indiscutible á que se li parli ab claretat. Ja es prou negra la insurrecció cubana, perque tinga de acabarse d' enfosquir ab tota classe de misteris. Cessin, donchs, las obscuritats, y sapiguém de una vegada á que atornimnos.

Si l' héroe de Sagunto, per rabó de la seva edat avansada, ó de las sevas especials condicions de inteligencia, no s' ven capás de surtir del esbarzer en que s' ha ficat, diguis ab tota franquesa, que per grans que siguin las consideracions que dels monárquichs se mereix l' autor de la restauració, inmensament superiors con las que deuen guardarse á la nació.

Ni las conveniencias de parlit, ni 'ls interessos dinástichs deuen prevaldre davant dels interessos y de las conveniencias de la nació espanyola.

En aquest sentit l' aplassament de qualsevol responsabilitat que s' pugui contraure, lluny d' evitar un mal, l' agrava, agravant conjuntament la responsabilitat mateixa.

Y 'l robie espanyol, qu' en mitj de sas majors decadencias, ha sabut donar probas de sotas energias, la exigirá rigurosament quan vinga l' ocasió, demostrant que no hi ha plasso que no s' compleixi, ni deute que no s' pagui.

P. K.

s una idea que mereix lo nostre aplauso incondicional, la projectada creació de un gran colegi laich á Sabadell.

Quan las ordres religiosas están invadint totas las esferas de l' ensenyansa, es de tot punt necessari respondre á las sevas intrusions, desplegant una gran activitat y una energia á tota proba.

Un gran establiment laich d' ensenyansa superior seria un bon redute per la defensa de la llibertat de conciencia, y tots los homes verdaderament llibers podriam portarhi als seus fills, ab la seguretat de que no havian de contaminarse ab lo virus de la preocupació y de la hipocresia que tan grans estragos están fent en l' actualitat dintre de la nació espanyola.

Si es cert que 'ls marinos espanyols—com pretén D. Antón—careixen del dret de practicar una visita en tots los barcos sospitosos que s' presentin en las nostras ayguas jurisdiccionals ¿volen fer lo favor de dirme de qué servirán, una vegada construhidas las barcas canoeras que s' han encarregat á Inglaterra, ab destino á las costas de Cuba?

¿No ha manat construhirlas lo govern del mateix Cánovas?

Trista garantia per la nació espanyola es la existencia de un govern que ab los fets que realisa dementeix las teorias que sustenta.

May s' ha vist que puga acabar cap guerra un govern que té l' arma del racioni completament espatllada, sortintli tots los trets per la culata.

Lo Marqués de Olivart vá publicar un article en *La Vanguardia* defensant la conducta del comandant del *Conde de Venudito*, donant cassa al barco contrabandista *L' Alliance*. Y s' apoyava, al ferho, en poderosas rahons d' ordre científich.

Pero ha parlat en Cánovas, y 'l Marqués de Olivart que avants que home de ciencia, es conservador, ha cantat la mes ridícul palinodia.

Davant de aquesta ductilitat de caràcter, ja no es

home D. Antón si en las próximas eleccions de diputats á Cortes no l' encasilla.

Será un conillet de guix dels que á tot diuben amén, sempre que 'l govern que 'ls nombra els estiri 'l cordillet.

Los redactors del *Pais* y 'ls redactors de la *Nació*, periódichs republicans tots dos, per mes que l' un es revolucionari y pacífich l' altre, han tingut no sé quants desafios.

Resultat: algun petit nyanyo sense conseqüencias y algun tiro sense resultat.

Y al camp monárquich una gran satisfacció, al venre l' armonia que reina entre 'ls republicans.

Verdaderament, es molt trist que la *nació* s' baralli ab el *pais*, sent lo *pais* y la *nació* una mateixa cosa.

Lo discurs de 'n Romero Robledo en l' apertura dels Tribunals es un acte de osadia que farà perdre l' útima esperansa á tots los partidaris de la independencia del poder judicial.

Clarament va manifestarho: aquí no hi ha mes que un poder irresponsable: 'l rey. Los ministres responém davant del soberá, y 'ls tribunals han de respondre davant del ministre del ram.

Es á dir:—Jo soch l' encarnació suprema de la Justicia; jo y ningú mes.

Justicia romerista pura!

De manera qu' en l' ordre judicial s' acaba de realisar á Espanya un verdader cop d' Estat.

En Romero Robledo es lo Boulanger de la justicia.

Vaja, aixó es una delicia

y no falta qui dirá:

—En buenas manos está

la espada de la justicia.

Sintomas reaccionaris.

Pares hi ha hagut de alumnos de la Universitat que han acudit molt compungits al bisbe Catalá, manifestantli que 'ls seus fills han de assistir á las classes de un professor, quals obras de text han sigut condemnadas per la Sagrada Congregació del Indice.

—Y qu' hem de fer, Sr. Bisbe, davant de aquest conflicte de conciencia?

D. Jaume ha encós un cigarro, simbol gráfich de la gran satisfacció que tindria la gent nea si ab la mateixa facilitat pogués calar foc al herétich catedráich autor de aquellas obras, y ha promés als escrupulosos pares, que no omitiria diligencia pera fer substituir l' obra condemnada, per un altra que no ho signés.

Ab lo qual tenim á la iglesia ficantse en lo que no li importa: en la ensenyansa universitaria.

Una cosa es la Ciencia y una altre l' Indice. Y no sent aquesta la primera vegada que s' posan en pugna, lo mes procedent seria que 'ls pares verdaderament devots desistissen de fer seguir als seus fills una carrera científica.

En lloch de matricularlos á las Universitats, podriam enviarlos al Seminari, á estudiar teologia y moral *majoronesca*.

La Ciencia diu:—Qui no sigui bó per venir cap aquí, que vaji *cap-alla*.

CARTAS DE FORA.—Sabadell.—Lo dia 9 del corrent se presentaren dos subjectes de no molt bona fatxa á n' en Pau de la Casilla, peó caminer de la carretera de la Creu Alta á Matadepera. Després de demanarli la direcció de Castellá, digueren que feya dos dias que no havian menjat: en Pau de la Casilla partí ab ells lo dinar, los cigarros de la cajetilla y 'ls doná ademés dos rals que portava á la cartera de servey, penjada en una de las pedras que marcan las distancias. Apenas se 'n anaren notá en Pau que li faltava la cartera, y s' adoná de que á un de aquells miserables, á qui tan generosament havia socorregut, li eixia la corretja per dessota la brusa. Armat de un rascle se 'n aná á ells exigintlos la devolució de la cartera sustreta, á lo qual li respongueren de mal modo. Desmanegá en Pau lo rascle y ab lo mànech convertit en garrot, bregá llarga estona contra aquells dos homes un dels quals manejava una vara y l' altre un ganivet, desarmantlos y rentintlos á tots dos, á forsa de valor y llengüera, y dibentlos:—No us máto perque no ho permeten las lleys de Deu, ni la justicia.—En Pau de la Casilla doná compte de lo succelit á las Autoritats y á la Guardia Civil.

Montral.—Cremat l' home negre perque 'ls vehins de aquest poble van perdent la costum de onar á missa, va dirgirlos desde la trona 'ls majors insults, dihent que á tots ells se 'ls venia per menos de deu céntims. ¡Quí sab si aquest precisament es lo motiu de que no vajan á missa, ó siga la por de que se 'ls vengui! A n' aquest ensotanat se li pot ben dir:—¡Qué 'n portarás poch de feligresos á las professons!...

Baños.—¡Quí seria que posá l' altre dia á la porta de la iglesia un rétol que deya: «No se permite la entrada á menos de tres céntims?» ¡Es qu' en l' anomenada casa de Deu s' hi ha de cobrar entrada com si sigües un teatro ó un altre siti de diversió?—Fins ara per las criaturas que eran portadas á la iglesia á ferlas cristianas no hi havia necessitat de pagar cap impost; pero en lo successiu s' haurá de pagar una pesseta per criatura baix pena de no ser batejada si 'ls pares no s' hi conforman. Ha de confessarse que hi ha cada ensotanat que quan s' hi posa es capás de fer le pols á n' Gamazo. ¡Quina gana!

VAIG A FERME FRARE...

Don Anton ho ha dit molt serio y quan Don Anton ho ha dit es segur que 'l gran projecte a horas d' ara ja está escrit. Tan bon punt la guerra acabi que allá a Cuba avuy s' ha armat, hi enviarem uns quants cents freres a tota velocitat. Ells serán—segons lo mónstru—los que arreglin lo país y d' aquella terra 'n fassin un novíssim paradís.

Vaig a ferme frare, frare franciscá, per quan vingui l' hora d' anar cap allá.

Aquella isla en temps de lluyta es poch menos que un infern; pero quan la pau hi reyna iquina vinya, Deu etern! No diré que 'l sol no apreti, ni voldré fer jochs de mans amagant las picardias de las niguas y caymans. Pero apart d' aquests mals bitxos sobre 'ls quals vull corre un vel, la perleta americana es un barri jun tros de cel!

Vaig a ferme frare, frare franciscá, per quan sigui l' hora d' anar cap allá.

Los ports semblan plats de crema, en los camps may s' hi ven pols, l' ayre es un rebost d' essencias, sempre pur y sempre dols. Cada fruyta es un *colmado* cada planta un obra d' art, cada aucelet un Gayarre, cada cubana... ¡la mar! ¡Y volen poblar de freres aquell paradís florit desseguida que la guerra hagi llansat l' últim crit!

Vaig a ferme frare, frare franciscá, per quan vingui l' hora d' anar cap allá.

Adornat ab lo meu hábit y escampant benediccions, ¡ab quin gust correré l' isla de las platjas als turons! Al darrera de las *árrias*, ben muntat y ab lo cap alt, aniré de *vega* en *vega* y d' *estancia* en *cafetal*. Menjaré la dolsa pinya, beuré canya y rom del fi, dormiré en ayrosa hamaca y fumaré Yumuri.

Vaig a ferme frare, frare franciscá, per quan vingui l' hora d' anar cap allá.

Que s' acabi aquesta guerra, que s' acabi incontinent, porque 'l dols edén de Cuba com imán m' está atrayent. Es precis, indispensable fecundá aquell gran jardí ab llevors de bona mena, ab llevors fillas d' aquí. Y aixó sols podré lograrho transportantli freres forts, que catequisin las ánimas y sápigau guanyá 'ls cots.

Vaig a ferme frare, frare franciscá, y ¡ay! iquina vidassa quan jo sigui allá.

C. GUMÁ.

HOTEL ESPANYOL

ANT per no coneixer caras novas com perque 'l tracte que en anys anteriors m' havian donat era molt passadoret, al arribar a la població vaig encaminarme directament al *Hotel Espanyol*.

Prou ho recordava del any passat: l' espanyolisme d' aquell *hotel* saltava a primera vista al arribar a la sala d' entrada. L' adorno culminant d' aquell departament era un retrato de 'n Sagasta, graciosament colcat entre un pandero adornat ab cintas grogas y vermelas y un vano qual país representava una corrida de toros.

Involuntariament, al traspasar lo llindar del *hotel*, vaig preguntarm' ho: —¿Quina cara deu fer lo retrato de 'n Sagasta aquest any? Dono dos passos, entro a la sala y miro 'l quadro colcat entre 'l vano y 'l pandero... ¡Hola!...

Llenso una rialla, deixo la maleta en terra, y en lo mateix moment l' amo de la fonda surt del seu escriptori y acompanya la meva rialla ab una molt mes forta que la que jo acabava de fer.

Lo retrato de 'n Sagasta havia desaparegut. En lloch del d' ell hi havia 'l de 'n Cánovas.

—¿Y aixó?— vaig exclamar, allargant la má al fondista, que m' va reconeixe desseguida.

—¡Qué vol ferhi!— respongué l' home, dirigint la mirada al retrato:—hem de sostenir la reputació del *Hotel Espanyol*.

—¿Pero l' any passat no hi havia don Práxedes?—

—¡Oh! ¡l' any passat!... ¿Vol seure una mica?—

Lo fondista cridá a un camarer, que s' va fer cárrech de la maleta, y donantme un copet al jonoll, prossegui dihent:

—L' any passat manava ell... Ara mana l' altre.

—¿Es a dir que aixó es un hotel polítich?—

—No: es un hotel... prácticich ¿Qui s' pensa que hi vé aquí? Exceptuant vosté y quatre ó sis personas mes que no portan altra idea que la de pendre las ayguas, la concurrencia d' aquest hotel se compón exclussivament de polítichs y gent que viu del pressupost.

—Pero aixó ¿qué té que veure ab lo dels retratos?—

—¡De gracia! Es lo secret, lo ressort del meu crédito. ¿Quin ha de ser lo meu interés? Estar bé ab los que tenen quartos. Y ¿quins son los que tenen quartos?—

—¿Los que manan?—

—Exactament. L' any passat—vosté se 'n recordará—aquí no s' veyá altra gent que fusionistas. Fusionistas a la taula, fusionistas al café, fusionistas al jardí, fusionistas en tots los recóns de la casa. ¡Quin era 'l nom que en la casa sonava ab mes frecuencia?—

—El de 'n Sagasta.

—Pues aquí té vosté explicat lo perque 'l seu retrato figurava en aquesta sala en lloch preferent. ¿Qué m' ha d' importar a mi en Sagasta? Lo mateix que l' emperador de la Xina; lo mateix que 'l moro Mussa. Pero 'ls parroquiáns del establiment eran aquell any fusionistas, y jo no podia eludir lo compromís de rendir culto públich a la seva imatge.

—¿Que vol dir que 'ls fusionistas aquest any no han vingut?—

—No n' hi vist ni un. ¿Cóm vol que s' atreveixin a venir a pendre las ayguas, si no cobran?—

—De manera que avuy...—

—La clientela es tota conservadora. Los pobres sagastins, desde que van caure del candelero, no están per gastos... ni jo estich per fiarlos. En cambi avuy los conservadors triufan y granejan, y m' veig en lo deber d' halagarlos colcant en la presidencia del saló lo retrato del seu president.

—¿Ni una cara de las del any passat veuré aquí?—

—Ni una. Tot lo que allotjo es tropa conservadora. En l' actual moment aquí 'l nom de moda es lo de 'n Cánovas. No sentirá boca que no 'l alabi ni veuré ulls que no s' enterneixin al contemplar la seva imatge. De la mateixa manera que avants en Sagasta era l' ídol del hotel, avuy ho es en Cánovas.

La profunda filosofia del fondista m' tenia admirat. Arrimarse al sol que mes escalfa; posar sempre bona cara al que guarda la clau del rebost: estar bé ab l' amo.

Y entre tant al vensut, al derribat, girarli l' espatlla, tancarli la porta y suprimir descaradament lo retrato del seu jefe.

—Escolti—vaig preguntar al amo del *Hotel*:—¿y si demá tornan a pujar los fusionistas?—

—Tornaré a colcar en lo saló lo retrato de 'n Sagasta. Tinch amagatzemada la colecció completa de tots los personatjes importants de la política, y vingui 'l cambi que vingui, no poden atrapar-me desprevingut.

—¿Y si pujava la República?—

—Conto ab los retratos de 'n Salmeron y de 'n Pi y Margall.

—¿Y si vé la social?—

—Tinch lo del *company* Iglesias.

Las contestacions del *hábil* fondista no tenian réplica. L' *Hotel Espanyol* es lo verdader retrato d' Espanya. Per guanyarse la vida... es necessari ser ministerial.

FANTASTICH.

ATEMÁTICAS militares.

Suposém que a un general de mes fama que fets, y que déu molt més al estrépit del bombo que al espatrech de s' canóns, li confian lo mando únich, exclussiu, personal de un exercit de 100,000 homes.

Suposém que no sab mourels, ni portarlos al combat: que s' aturrulla y divaga.

Suposém que aquells 100,000 homes no li caben al camp.

Tot aixó, per supuesto, son suposicions.

Ara bé, si en lloch de 100,000, ne posan 200,000 a las sevas ordres ¿qué sucehirá?

—¿No es veritat que si 100,000 l' aturrullan, 200,000 arribarán a marejarlo?—

—¿No es cert que lo que per l' infelis hauria de ser un alivio, s' convertirá en una doble carga?—

Responguin las personas imparcials. Y sobre tot contestin els qu' en l' estudi de las matemáticas han arribat siquiera a la regla de las proporcions.

Per avuy no dihem res més.

Y qui li piqui que s' ho rasqui.

Un inspector de policia vá recullir de un kiosko algunas obras de Paul de Kock y otras de la bibliote-

ca *Demi-monde* que sempre havian circulat lliurement per tota Espanya.

No desconfio de veure a la policia vestint de barret de teula com los antichs agutzils del Sant Ofici.

Pero tampoch desconfio de veure una girada de truyta, que donará per resultat que s' recullin dels aparadors de certas librerias las estampas y 'ls llibres de aná a missa.

El *Correo español*, que representa en la prempsa de Madrit al parit carlista, declara que 'l viaje de 'n Jaumet a Viareggio té per objecte dirigir *en persona* un ensaig de cria caballar.

Un entussiasta carli, al enterarse de la noticia, vá enviar un telégrama a n' en Jaumet, dihent:

«Sereníssim Senyor: ara que sou jove imitéu al vostre digne *papá*: dediqueuvos a la *rassa húngara*, y passaréu molts bons ratos.

No es vritat lo que deyan alguns periódichs. Aquellas diferencias que segons suposavan existian entre 'l ministre de Ultramar y 'l de Gracia y Justicia, fins al extrém de creure que havian de provocar una grave crisis, no han existit may: eran simples cavilacions dels somia-truytas.

La proba es que al arribar a Madrit en Romero Robledo 'l primer personatge que vá corre a abraçar-lo, sigué en Castellanos.

Y no pot haverhi rencors entre dos personas que s' abraçan.

En efecte. Pero també podria ser que aquell parell de punts de la comedia conservadora, baix l' apariencia de un abrás, lo que fessin realment fós comprobar si 'ls havia crescut molt la panxa.

Y que després de la proba s' dignessen: —Encare 'ns podém abraçar... Encare no la tenim prou plena... no signém tontos... continuem.

Una frasse de un ministre conservador: —Es necessari acabar la guerra ofegantla ab soldats.

Vulga Déu que la frasse aquesta no s' torni per passiva, y que no vejém may acabar los soldats ofegantlos ab la guerra.

Quina idea mes estupenda la de D. Antén! Ja está desitjant que la guerra de Cuba termini ¿per qué dirian?

Bén clarament ho ha manifestat; per omplir l' isla de freres de totas menas.

Perque ell ho té ben averiguat. La causa de la insurrecció cubana no es com molts se figuran lo disgust provocat pel mal govern, y per la péssima administració que durant tant de temps ha estat explotant de mala manera aquell país... No senyors... ¿Y donchs que s' figuravan? La causa de tot es la falta de creencias religiosas, que s' ha ensenyorit de la *rassa blanca* y de la *rassa negra*.

De manera que ja ho té decidit. Aixis que l' exercit, arrostrant las balas dels insurrectes y la peste del clima, haja tret las castanyas del foch. D. Antén hi enviará un altre exercit de freres y capelláns a cruspiselas ab tota tranquilitat.

¡Alsa amigo, Sr. Marqués de las Cinquillas, quina ganga! Ja cal que comensi a preparar tots aquells barcos de la *Companya Trasatlántica* que portan noms de sants. ¡Quin cop de transportar freres y grans cargaments de adminiculs mes ó menos religiosos! Tractantse de Cuba per vosté s' fa la festa.

Pero, escolti: ¿no valdria mes que li regalesin l' isla de una vegada?

Lo gobernador de Madrit continúa fent perseguir desaforadament als cegos que cantan coplas alusivas a la guerra de Cuba.

Pero ¿qué dirán los pobres cegos de Madrit que pugatreure de test al gobernador de la provincia?

¡Qui sab! Potser en aquesta qüestió hi venhen molt mes els cegos que 'ls qu' están ab los ulls oberts!

El cólera s' troba a Tanger, causant algunas victimas.

Aquí, en cambi, estém esperant que s' propagni l' epidemia de la *cólera* popular, qu' es l' única qu' es necessita a Espanya pera fer net de una vegada.

En tot Italia s' está celebrant actualment lo 25th aniversari de l' entrada dels italians a Roma.

Vinticinch anys que 'ls ultramontans protestan fins davant de las potestats celestials contra un fet que ha arrodonit la unitat de Italia. Y lo qu' es al Cel, ni menos se 'ls escuchan.

Lo Papa Lleó XIII ha donat ordre de que mentres se celebrin las festas de la unitat italiana permanesquin tancadas totas las iglesias de Roma.

SOLUCIÓ JUSTA

Ja qu' en Cánovas diu qu' es necessari enviar forsa frares per espanyolisar al cubans, lo millor fora ferlos marxar desseguida;

y fer tornar als pobres soldats. Aixís estalviariam vidas y diners.

Fins a cert punt lo Papa es lògich: desde 'l moment que de res serveixen las oracions, lo mes procedent es que 's tanquin las iglesias.

Ara no caldría sino que aqueixas festes que han de durar pòchs dias, las fessen durar tot l' any, y aixís las iglesias ja no tornarian a obrirse may mes.

Y aixís podrian dir que 'ls ultramontans havian ben perdut l' oremus.

Calificació del últim acte de 'n Romero Robledo feta pel periòdich silvelista: *El Tiempo*:

«Lo discurs pronunciat en l' obertura dels Tribunals constitueix una provocació que dirigeix un advocat de secà, a tota la magistratura espanyola.»

Com se compren tot seguit la frase no te malicia: un advocat de secà que està *assecant* la justícia.

Llegeixo:

«No té nom l' atrocitat comesa contra 'l jutje municipal de Alicante, Sr. Orts. Contra aquest senyor se presentà al any 85 una querrela que signé desestimada. Donchs bé, fundantse ab ella lo Sr. Romero Robledo ha decretat la seva cessantia per no haverse prestat a certs maneigs del cacich de aquella provincia.»

Y aixó no es mes que un granet de anís. Després anirán venint las atmetillas de Arenys. Fins que tothom al tenir que tragárselas si 's plan per forsa s' escanyusi.

Un' altra vegada que 'l Nunci passi per las estacions de Catalunya, serà precis que l' Ajuntament de cada una d' ellas si vol oferirli 'ls seus respectes se presenti acompanyat del nunci de la corresponent població.

Aixís tenen de ferho especialment los pobles industrials.

Que may puga dirse d' ells que anteposan los nuncis estrangers, als nuncis nacionals.

A L' INSERTAT EN LO ÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Papi-ol.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—El Federalista.
- 3.ª GEROGLIFICH.—Las Francesillas.

Han endevinat totas las solucions los ciudatans Mohamet Kader-Nera, J. Lliquem O., P. de Reus y Clara Dou; n' han endevinadas, 2, J. Navarro, Perico O. R. y Un Salamero; y 1 no més un Calderi y Joan de las Guatillas.

XARADA

Sent *prima-dos* sens igual y a més *tercera-segona* ¿encare no creus Ramona poder pescá a n' en Total?

TONET BRUFAU.

ENDAVINALLA

Sempre vaig detras las donas, tant si son lletjas com macas, com si son grossas, com fiacas, com dolentas y com bonas. Qu' estich fora observarás (may adintre) dels salons.... No 't donch mes explicacions porque al cap y al fi m' veurás.

AGUILETA.

TRENCA-CLOSCAS

LLEÓ R. PLET

RODA.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un carrer de Barcelona.

H. VILÀ M.

CADENA DE PUNTS

Sustituir los punts ab llettras de modo que llegidas vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla: carrer de Barcelona.—2.ª nom de dona.—3.ª planxa metálica.—4.ª, los aucells ne fan.—5.ª, animal.—6.ª, per batre.—7.ª, població catalana.—8.ª, amaniment.—9.ª, part del volátil.

GALÁN PER TOT.

CONVERSA

—¿De qui portas dol Serafi?
—Del meu germá.

—¿Del Agustí?

—No: del que tots dos acabém d' anomenar.

CINET BRUN.

GEROGLIFICH

D. I

: IA : : E

Divendres

KT

ANA

CLARA DOU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans: Pep del Pap, J. Grau Llanea, J. F. Llera, F. Mas, S. Portas, P. de Reus, J. Huguet Vilafranca, Galán per tot, Borilla, Joan de la Carbassa gran, P. Lliso, J. Vilà, U. Adosal, Ua Promés, C. G. (a) Redenbach, Francisco Basi, A. Pot y J., F. Elias, Gregori de la Bany, Barber de Port-bou, J. O. R., Ll. M. Quintana, Noy de Caldas de Montbuy, y A. Garril:—*Lu que 'ns envian aquesta setmana no ja per casa*

Ciudadans: J. Torres Llopert, J. Robert, E. Nomigra, Ricardo Anguela, Anton Portabella, Joseph Casellas, Agu let, N. B. Anuro, Simón Dormis, Clara Dou, J. Lliquem O., Gouneila poétich, Antoni del Vend ell, Joan Torres, Rhama S' Ama, P. P., Junera, Joan de la Carbassa gran, Lluís Gu zain, X que, Ricart, Pujol y N. Perelló:—*Inser tarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá M. Posicell: No 'ns acaba de agradar.—E. V. Ho aprofitá ren.—E. Ametller: L' article vá bé y será aprofitat.—J. Asmarats: Idem la poesia.—Quim Artigayré: Idem l' article que 'as remet.—Lluís Salvador: La poesia vá bé.—A. Camparol: L' article resul a llarch y diluht.—Andreuht dels Conills: Pot anar.—A. Jané Tocaneya: En un o altre dels almanachs lo comp'aurém.—Japet de l' Orga: Va bé.—A. Llimoner: Idem.—M. Augué: Es flux.—Los Trabajadores: L' :ssumpto no te prou importancia.—J. Oviana: Garbellat lo que 'as envia pot aprafi arse b.stant.—Joan Vilaseca: Rebuda la remesa: vá bé.—E. Surñe: Aprofitaré alguna cosa.—A. del Corral: S' hauria de arreglar una mic.—Martí R. vollos: La publica ém.—A. Font F.: No pot aprofitarse n es que la idea.—Dolors Mon: Vá bastant bé.—J. Bagná: L' article resulta molt casulá.—J. Grané Julia: La poesia está escrita ab facilitat: pero té poca consistencia.—M. P. laos: No fá 'l pè.—J. F. y C. (Morrell): No l' acabém d' en'endre.—P. Gudes: No 'ns agrada prou.—Serapi Guitara: Aprofitaré alguna epigrama: s' ha desculdat la solució de la xarada.—Sanch de Cargol: Es fluxet.—Jeph de Jepsus: Vá bé y l' publicarém.—Varios republicanos: Als frarots ni per broma hém de imitarlos.—Japet de l' Orga: Está bé; pero es tant realista.—J. Bover Casellas: Veurém de aprofitar ho.—F. F. gueras: Si senyar: lo virem rebe y mil gracias. Pe. et del Café: Utilisarem alguna cosa.—E. Llavyol: La idea está bé; pero la verificació deix molt que desitjar.—F. Reoom: Rebut los dibuixos: procura ém publicarlos.—J. Pont y Espasa: Idem los versos.—J. Viar: N' aprofitaré alguns.—M. Badia: Está molt bé: gracias.—Rossendo Pons: Idem per lo que 'ns envia.—León de Ghzzana: No, senyor: no n' hi van.—Ua A. Vendre lench: No 'ns acaba de agradar: los versos son poch fics y l' idea poch nova.—Ramonet R.: Está molt bé y gracias.—Ua del Baix Ampurdá: L' article n encaixa ab lo género del Almanach.—A. Tilop: Agúas se 'n aprofitarán.—J. M. C.: Procuraré complaure l.—J. Casellas: No 'ns agrada prou.—J. M. Puig: Li agrahim l' oferiment; pero no podém acceptarlo.

LOPEZ, Editor.—Rambia del Centro, 20

A López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

Disapte próxim día 28 NÚMERO EXTRAORDINARI de
LA CAMPANA DE GRACIA

8 planas d' ilustració y text preu 10 céntims